

Jézus második küldő parancsa: korábban a 12 tanítványt küldte ki (Mt 10), most „másokat”, hetvenet (vagy hetvenkettőt). A felkészítés, az üzenet ugyanaz: gyógyítsanak betegeket, és hirdessék, hogy elközelített Isten Országá.

Előkép: 4Móz 11,16–29, a „hetven prófétáló vén”, akik Isten Lelkét kapták. Mózes nem bírta egyedül (14. v.) – „az aratnivaló sok, a munkás kevés”.

„Bárcsak az Úr egész népe próféta volna...” – Jézus mindenkit küldeni akar, aki az Övé. „Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat az Ő aratásába. Menjetek el...” – küldi őket. Engem, téged akar küldeni. Kérjük az aratás Urát, de ne csak arra, hogy másokat küldjön. Kérjük ezt is: „Itt vagyok, engem küldj!” (Ézs 6,8)

Oda küld, ahova Ő maga is menni akar. Amikor bizonytságot teszünk, biztosak lehetünk benne, hogy Jézus „ide”, ehhez az emberhez is el akar jönni. Ahhoz is, akit nem szerettek, azokhoz is, akiktől félek.

Saját eszközök nélkül küld (amikkel biztosíthatnám magam): „ne vigyetek erszényt, táskát, sarut... azt egyétek, amit elétek adnak”. Saját erő nélkül: „mint bárányokat a farkasok közé”. Saját üzenet nélkül: azt kell továbbadnom, amit Ő rám bízott.

A tanítványoknak a békességet kellett hirdetni. Ez itt nem egyszerűen köszönés, ez az a békesség, amit Isten akar adni az embernek Jézus Krisztus által (Róm 5,1). Ellenségei voltunk Istennek, de megbékéltetett magával Fia halála által. Isten a sértett fél, Övé a hatalom, büntethetne, de nekünk békességet ajánl – miközben a bűnt megbünteti Fián. Ez az a békesség, amit nem érdemel meg senki, Jézus Krisztus áldozata kellett hozzá, hogy a miénk legyen.

A tanítványok bárányok a farkasok között: ha nem szólnak, akkor is látszik rajtuk, hogy bárányok. Látszik-e rajtam, hogy bárány vagyok: szelíd, aki nem „könyököl” a saját érdekében, a jogaiért; aki egészen másképpen él, mint a „farkasok”, a világ emberei? – Aztán szólniuk is kell, azt is szelíden. „Normális” lenne, hogy a farkasok azonnal elpusztítják őket – ha ez nem így történik, azt is Jézus készíti el.

„Elközelített hozzátok az Isten Országá.” Keresztelő János és Jézus is mondta: „Térjete meg, mert...” – ezt kell tovább hirdetni. „Elközelített”, mert eljött Jézus, és el fogja végezni a megváltást, hogy ti is bemehessetek Isten országába. A 70/72 tanítvány még nem tudhatta, hogyan fog végbe menni a megváltás, de azt tudták, hogy Jézust az Atya Isten küldte el (Lk 10,16). „Gyógyítsátok a betegeket” – azért tudták megtenni, mert Isten Országá (királysága, hatalma) megjelent. Máténál megemlíti a leprásokat, a halottak feltámasztását, az ördögűzést is: nem egyszerű gyógyításról, hanem csodákról van szó. De akár hétköznapi, amit tesznek, akár csoda, ez alkalom Isten országa hirdetésére. Hirdetni kellett, mert ez az, ami döntésre hívta az embereket. Jézus gyógyításait látva dicsérték Istent, hitték, hogy Ő jelen van, Ő cselekedett, de most személyesen „hozzájuk közelített el”, és ezt el kellett mondani nekik. Ha eddig őszintén várták a Messiást, most beléphetnek az Ő országába, ha hisznek benne – erre a döntésre hívta őket Isten.

Egyszer hozzánk is „elközelített”, és beléphettünk. Bizonyosságunk van, hogy ez Isten akarata, hogy Jézus mindent elvégzett, hogy beléphessünk, és a Szentlélek megteszi, hogy mi ezt hirdetni tudjuk és merjük, és a hallgató felismerje, hogy Isten hívja.

Az evangélium hirdetése: felhívás a Krisztus melletti döntésre. Nem hagyhatjuk ki a lényegét azzal, hogy „ezt biztosan nem fogadják el”. Lehet, hogy nem fogadják el, sőt csoda, ha elfogadják. Mégis felelős, aki elutasítja.

Jézus egész városokat említ, amelyek elutasították Őt. Ezekben Ő tanított is, és csodát is tett. A csodáknak mindig feltétele volt a hit: „hited megtartott téged”, „Izráelben sem találtam ilyen hitet”, „nem is tett ott sok csodát hitetlenségük miatt”. Hallották a tanításait, látták a csodáit, és akivel a csoda történt, az továbbra is ott volt közöttük, mint tanú, mégis elutasították Krisztust. (Később ugyanez: „látták, hogy velük együtt ott áll a meggyógyult ember is” (ApCsel 4,14), mégsem fogadták el.)

„Aki titeket hallgat...” – Krisztust hallgatja, vagy Krisztust utasítja el, de csak ha valóban Őt hirdetjük, az evangéliumot, amit ránk bízott. Ha elfogadják, ne legyek büszke („ne annak örüljete, hogy a lelkek nektek engednek”), ha elutasítják, ne csüggedjek el. Bánkódni, könnyörögni lehet ezekért, de tovább kell mennem és hirdetnem Isten országát – azt, hogy hogyan nyitott nekünk ajtót Isten, hogy bemehessünk, és azt, hogy ez az ajtó egyszer be is záródik. „A nevem fel van írva a mennyben”, de nem azért, mert sok lélek engedett „nekem”, hanem azért, mert egyszer én is beléphettem Isten országába.

Lk 9,24

Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt.